Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 119.)

Femte Capitel.

Øiemedet af Menneskets Tilværelse paa Jorden og dets Forhold til den.

Vi spørger dernæst: Hvad er Øiemedet og Hensigten af Menneskets Tilværelse paa Jorden; og hvad er dets Forhold til den? Thi hele denne prægtige Verden med dens Skabninger, Liv, Skjønhed, Overeensstemmelse, Orden og Storhed, kunde ikke være uden Hensigt; og som Gud var til før Mennesket, maa der have været nogen Hensigt med Menneskets Skabelse og dets Fremkomst paa Jorden. Mennesket var til, som jeg forhen har anført, før det kom her, i en aandelig Substants, men havde ikke et Legeme; naar jeg her taler om Legeme, mener jeg et jordisk, thi jeg anseer Aanden for et substantielt Væsen, men mere elastisk, fint og luttret end det jordiske Legeme, og i Forening af Aand og Kjød er der mere Fuldkommenhed end i Aanden alene. Legemet er ikke fuldkomment uden Aanden, ei heller er Aanden fuldkommen uden Legemet; begge behøves for at udgjøre et fuldkomment Menneske, thi Aanden udkræver et Tabernakel for at give den Kraft til at udvikle sig, og for at ophøie den i den gradvise Stigen i Kundskab baade i Tid og Evighed. Een af de største Forbandelser, paalagt Satan og hans Efterfølgere, da de nedstyrtedes fra Himmelen, var, at de ikke skulde faae noget Legeme. Derfor, da han fremtraadte for Herren og blev tilspurgt hvorfra han kom, svarede han: „Fra at gaae omkring paa Jorden, og fra at vandre op og ned paa den.“ Job. 1, 7. og 2, 2. Af denne Aarsag benævnes han „den Fyrste, som haver Magt i Luften, den Aand, som er virksom i Vantroens Børn.“ Ephes. 2, 2. Derfor udøver han en usynlig Indflydelse over Menneskeaanderne, formørker deres Sind, og bruger sin djævelske Magt til at forstyrre, fordærve, ødelægge og indhylle Ver-

den i Forvirring, Elendighed og Nød; og endskjøndt han er berøvet Leiligheden til personligen at virke med et Legeme, bruger han sin Indflydelse over deres Aander, som har Legemer, og faaer dem til at modsætte sig Godhed, Dyd, Reenhed, Kundsksb og Gudsfrygt, og følgelig Menneskets Lyksalighed; og den stakkels vildfarende Menneskehed føres bag Lyset ved hans Kunstgreb. Apostelen siger: „Denne Verdens Gud har forblindet de Vantroes Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem.“ 2 Corinth. 4, 4. Men ikke tilfreds med de Ødelæggelser han har anrettet, den Plyndring, Elendighed og Nød, og som han ikke har noget Tabernakel selv, har han ofte søgt at tage Menneskets i Besiddelse, for at han kunde faae endnu større Kraft, og fuldstændigere udføre Ødelæggelsen. Vi læser, at i vor Frelsers Dage var der Personer, besatte af Djævle, som plagede dem, og som blev uddrevne af Jesus og hans Disciple. Maria Magdalena var besat af syv. En Legion var gangen ind i een Mand, og da de fik Befaling til at forlade ham, hellere end at være uden Legemer, begjærede de Tilladelse til at fare ind i Svinene, hvilket de gjorde, og Svinene ødelagdes. Legemet er altsaa af stor Vigtighed for Mennesket, som, dersom det ikkun kjendte og forstod at sætte Priis paa sine Privilegier, kunde leve ophøiet over Satans Fristelser, og Fordærvelsens Indflydelse, undertvinge sine Lyster, overvinde Verden, og triumphere og nyde Guds Velsignelser i Tid og Evighed.

Øiemedet af at Mennesket tager et Legeme er, at formedelst Jesu Christi Forsoning, baade Aand og Legeme kan ophøies i den evige Verden, da Jorden skal blive himmelsk, og erholde en større Ophøielse, end det vilde være istand til at opnaae uden et Legeme. Thi da Mennesket først skabtes, gjordes han „et Lidet ringere end Englene;“ (Hebr. 2, 7.) men formedelst Jesu Christi Forsoning og Opstandelse er han bragt i en Stilling til at opnaae en større Ophøielse end Englene; thi Apostelen siger: „Vide I ikke, at vi skulle dømme Englene?“ 1 Corinth. 6, 3. „Jesus nedsteg under alle Ting, at han kunde opstige over alle Ting.“ Han tog et Legeme paa sig, at han kunde døe som et Menneske, paa det han „ved Døden skulde gjøre den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen.“ Hebr. 2, 14. Idet han saaledes overvandt Døden i dens Herredømmer, sprængte Gravens Baand, og opfoer med sit Legeme triumpherende til Guds høire Haand, fuldkommnede han den Hensigt, som Gud havde besluttet før denne Verdens Grundvold blev lagt, „og aabnede Himmeriges Rige for alle Troende.“ Derfor er Mennesket, formedelst Lydighed til Evangeliet, bragt i den Stilling at være Guds antagne Barn, og have lovlig Ret til sin Faders Velsignelse og Besiddelsen af den Hellig-Aands Gave. Og Apostelen siger: „Men om hans Aand, der opreiste Jesum fra de Døde, boer i Eder, da skal han, som opreiste Christum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som boer i Eder,“ Rom. 8, 11. Derfor, ligesom Jesus overvandt Døden, saa kan vi; ligesom han seirede, saa kan vi; og dersom vi er trofaste, „skal vi sidde med ham paa hans

Throne, ligesom han har seiret og sidder hos sin Fader paa hans Throne;" Aabenb. 3, 21. Mennesket vil saaledes ikke alene blive opreist fra den fornedrede Tilstand, men ogsaa ophøiet til at sidde iblandt Fornuftvæsenerne, som omgiver Guds Throne. Dette er eet af de store Øiemeed, hvorfor vi kom hid og tog Legemer.

Et andet Øiemed, hvorfor vi kom her og tog Legemer, var for at forplante vor Slægt. Thi dersom det var til Gavn for os at komme ind i denne Verden, saa er det ogsaa for Andre. Derfor var det første Bud, som gaves Mennesket: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden, og gjører den Eder underdaning," 1 Moseb. 1, 28. Og, da Mennesket er et evigt Væsen, og alle hans Handlinger er af Betydning for Evigheden, er det nødvendigt, at han forstaaer sin Stilling vel, og saaledes opfylder sin Skabelses Maal. Thi, eftersom Mennesket og hans Afkom er bestemt til at leve evindelig, er han ikke alene ansvarlig for sine egne Handlinger, men i en stor Grad for sine Børns, idet det tilkommer ham at danne deres Sind, foreskrive dem Regler for deres Sæder, sætte dem et godt Exempel; og fremfor alt bevare sit eget Legeme i *Reenhed.* Og hvorfor? Fordi, dersom han misbruger sit Legeme og fordærver det, skader han ikke alene sig selv, men ogsaa sin Mage og Medforbundne, og paafører sit Afkom uberegnelig Elendighed, idet de er dømte til at arve Faderens Elendighed; og dette har ikke Følger alene for Tiden, men ogsaa for Evigheden. Derfor har Herren givet Love af det strængeste Slags foreskrivende Regler for Ægteskab og Kydskhed, og straffet paa det Strængeste dem, som i forskjellige Tidsaldere har krænket denne hellige Ordinanse. For Exempel Sodomas og Gomorras Forbandelse; og de skrækkelige Domme, udtalte imod dem, som skulde fordærve og besmitte deres Legemer; see derom 5 Moseb. 22, 13—30. Og Paulus siger: „Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand boer i Eder? Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve," 1 Corinth. 3, 16. 17. „Skjørlevnere og Hoerkarle skal ikke indkomme i Guds Rige." 1 Corinth, 6, 9. 10.; Hebr. 13, 4. Og hvorfor? Fordi Mennesket, som er givet fri Raadighed over sit Legeme, paa det han kunde ophøie sig selv og sit Afkom, dersom han misbruger denne Magt, skader ikke alene sig selv, men ogsaa ufødte Legemer og Aander, fordærver Verden, aabner Sluserne for Last og Usædelighed, og fjerner Skabningen fra Gud. Af denne Grund blev det sagt til Israels Børn, at de ikke skulde tage til Ægte af de omgivende Nationer, at ikke deres Sæd skulde blive fordærvet, og Folket vendes til Afguderi, hvilket vilde lede til Forglemmelse af Gud, og til Uvidenhed om hans Hensigter og Bestemmelser, og komme dem til at tabe af Syne Formaalet for deres Skabelse, og fordærve sig, og til Indførelsen af ethvert andet Onde, som en naturlig Aarsag. Men hvor Guds Forskrift udføres, der stilles alle Ting i en elskværdig Forfatning.

Hvad kan være mere elskværdigt og behageligt end hine rene, uskyldige og inderlige Følelser, som Gud har nedlagt i Mandens og Qvindens Hjerter, som er forenede i lovligt Ægteskab? Med en Kjærlighed og Tillid, reen som

Guds Kjærlighed, fordi den udspringer fra ham og er hans Gave; med Legemer kydske og dydige; og med et Afkom yndigt, sundt, uskyldigt og ubesmittet; havende Tillid til hinanden, lever de tilsammen i Gudsfrygt, og nyder Naturens Gaver ufordærvede og rene som den nyfaldne Snee, eller den krystalklare Strøm. Men hvorledes kunde ikke denne Nydelse blive forhøiet, dersom de forstode deres Bestemmelse, dersom de kunde afsløre Guds Hensigter, og betragte en evig Forening i en anden Tilværelsestilstand, — en Forbindelse med deres Afkom, begyndt her for at vedvare evindelig, og alle deres Baand, Slægtskabsforholde, og Hengivenhedsfølelser styrkede! En Moder føler stort Velbehag ved at see sit Barn, og betragte den yndige, spæde Skabning. Hvorledes vilde ikke hendes Barm svulme af Henrykkelse, naar hun overveiede, at dette Barn skulde være med hende for stedse! Og dersom vi ikkun forstod vor Stilling, dette var Øiemedet, hvorfor vi kom ind i Verden. Og Hensigten med Guds Rige er at *gjenoprette* alle disse hellige Principer.

Kydskhed og Reenhed er af den største Vigtighed for Verden. Derfor siger Propheten: „Fordi at Herren haver vidnet imellem Dig og imellem din Ungdoms Hustru, som Du haver handlet troløst imod, endog hun var Dig tilføiet og var din Pagtes Hustru. Og den Ene handlede ikke saaledes, thi han havde en ypperligere Aand, men hvad gjorde den Ene? han søgte Guds Sæd; derfor tager Eder vare i Eders Aand, at Ingen handler troløst imod sin Ungdoms Hustru.“ Malach. 2, 14. 15. Her er altsaa paapeget klarligen Hensigten af Reenhed; at Gud maatte bevare sig en gudelig Sæd. Paulus siger: „Vide I ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen er et Legeme med hende? thi de To, hedder det, skulle blive til eet Kjød. Flyer Skjørlevnet! Enhver Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet, men hvo som bedriver Skjørlevnet, synder mod sit eget Legeme. Eller vide I ikke, at Eders Legeme er et Tempel for den Hellig-Aand, som er i Eder, hvilken I have af Gud, og at I ere ikke Eders Egne?“ Og i det næste Capitel taler han om den samme Ting som Malachias, angaaende en reen Sæd: „Thi den vantroe Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantroe Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers vare jo Eders Børn urene: *men nu ere de hellige.*“ 1 Corinth. 6, 16—20.; 7, 14.

Alle civiliserede Nationers Lovgivere har indseet Nødvendigheden af at opretholde disse Ting, og har følgelig, i Almindelighed, udgivet meget strænge Love til Beskyttelse af den qvindelige Dyd, og Opretholdelsen af Ægteskabspagten. Derfor er Lovbud bleven udgivne og satte i Kraft, gjørende dem arveløse, som ikke er ægtefødte. Dette har i nogle Tilfælde havt en velgjørende Virkning. Geistlige i de forskjellige Kirkesamfund har ogsaa anvendt deres Indflydelse, i en stor Grad, til Opretholdelsen af dydige Principer. Disse har havt deres Virkning i at hjælpe til at hæmme Lastens Strøm. Men eftersom Nationerne selv har forladt Gud, hvorledes kan de vente at standse dette raabende Onde; thi selve Lovgiverne, som udgiver disse Love, er skyldige i mange Tilfælde; og naar Kongerne, Fyrsterne, Re-

genterne og Magthaverne ikke leve et reent Liv, hvorledes kan de vente, at Folkene skal gjøre det? thi det gjør Intet til Sagen, hvor stræng Loven end er, fordærvede Personer vil altid finde Udvei til at ũndgaae den.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 136).

Efter Sang og Bøn opstod Præsident Oliver Cowdery, Formand for den Commitee, beskikket den 24de sidstleden til at udkaste Bestemmelser angaaende Kaldsbreve, og aflagde Beretning paa Commiteens Vegne, hvilken blev læst tre Gange af Formanden. Den tredie Gang han oplæste Bestemmelserne, gav han Tid og Leilighed, efter Oplæsningen af enhver Artikel, til at gjøre Indvendinger, dersom der var nogle. Ingen Indvendinger fremsattes eller Forandringer gjortes, men et Tillæg blev føiet til den sjette Artikel, som udstrakte den forrettende Formands og Skrivers Magt til at undertegne Kaldsbreve osv.

Jeg bemærkede derpaa, at disse Resolutioner maatte nødvendigviis gaae igjennem ethvert Qvorum særskilt, begyndende med Præsidentskabet, og maa følgeligen først overgives i Hænderne paa Præsidenten for Diakonerne og hans Raad, eftersom lige Rettigheder og Privilegier er mit Valgsprog; og een Mand er lige saa god som en anden, dersom han opfører sig lige saa godt; og at alle Mennesker skulde agtes lige, uden Hensyn til Forskjellen i Beskaffenheden af et Embede. Resolutionerne antoges af Diakonernes Præsident og hans Raad ved deres eenstemmige Votum.

Det blev siden lagt for de forskjellige Qvorumers Præsidenter og deres Raad i følgende Orden og paa den samme Maade som før, nemlig: Lærerne, Præsterne, Kirtlands Biskop, Zions Biskop, Ældster, Overpræster, Halvfjerdsindstyver, Zions Høiraad, de Tolv og tilsidst Kirkens Præsidentskab og alle Qvorumerne og fik deres eenstemmige Bifald. Resolutionerne er følgende:

Da adskillige Conferencers Optegnelser, ført af Kirkens Ældste, og Ordinationen af mange af sammes Embedsmænd i mange Tilfælde har været ufuldkomment ført siden dens Organisation, saa, for stedse berefter at undgaae enhver Ubeqvemhed, Vanskelighed eller Skade som Følge af saadan Forsømmelse, anbefaler Eders Commitee:

1) At alle Kaldsbreve herefter bevilgede af disse Authoriteter, forsamlede som et Qvorum, eller ved en Geneneral - Conference, holdt i den Hensigt at forhandle Kirkens Anliggender, nedskrives i deres hele Længde af en Skriver, beskikket i det Øiemed, i en Bog i denne Green af Kirken, indtil det skal ansees nyttigt af Kirkens Overhoveder at forordne andre Bøger, og beskikke andre Skrivere til at protocollere Kaldsbreve som ovenanført; og at nævnte bogførende Skriver paalægges at paategne en Bevidnelse, med

sin egen Haand og Underskrift, paa Bagsiden af Kaldsbrevene, nøie angivende Tiden naar og Stedet hvor saadant Kaldsbrev blev nedskrevet, og ligeledes en Henviisning til Bogens Bogstav og Side, som indeholder samme.

2) At dette Qvorum beskikker to Personer til at undertegne Kaldsbreve, givne som forhen sagt, een som Conferencens Formand og den anden som dens Skriver; og det skal være Pligt for nævnte Personer, beskikkede til at undertegne Kaldsbreve som Conferencens Skriver, umiddeldelbart derpaa at levere samme i Hænderne paa den protocolførende Skriver.

3) At alle General-Conferencer i Adspredelsen giver ethvert Individ, som de ordinerer, et Beviis, undertegnet af nævnte Conferences Formand og Skriver, angivende en saadan Conferences Tid og Sted, og Embedet, hvortil Individet er ordineret; og at naar et saadant Beviis er bleven sendt til den Person, som herefter authoriseres til at underskrive Kaldsbreve som Conferencens Skriver, skal denne Person tilligemed Conferencens Formand strax undertegne et Kaldsbrev; og nævnte Conferenceskriver skal efter at samme er bleven protocolleret, sende det til den rette Person.

4) At alle Embedsmænd i godt Forhold og Samfund, i de forskjellige Grene af denne Kirke, opfordres til at indsende deres nuhavende Kaldsbreve, ledsaget med en Attest over deres moralske og trofaste Vandel for Herren, undertegnet af en General-Conferences Formand og Skriver, eller af Skriveren i den Green af Kirken, i hvilken Vedkommende boer, efter Grenens Raad og Forskrift, til Conferencens Skriver, hvis Pligt det skal være at udfylde et nyt Kaldsbrev, som foreskrevet er i 3die Artikel; og at alle Kaldsbreve, som er undertegnede, protocollerede og paategnede, saaledes som angivet i den første Artikel, skal anses gode og gjældende i enhver Henseende i denne Kirkes Forretninger og aandelige Anliggender, som et religiøst Samfund, eller for enhver registrerende Ret i dette eller i et andet Land, hvor Evangeliets Prædikanter er berettigede til særskilte Privilegier, tjenende i alle Henseender som et oprindeligt Document, uden den Nødvendighed at henvise til noget andet.

5) At den bogførende Skriver paalægges hvert Qvartal at bekjendtgjøre i en Avis, udgiven af noget Medlem eller Medlemmer af denne Kirke, en Navneliste paa de forskjellige Personer, for hvilke han har indført Kaldsbreve i det forløbne Qvartal.

6) At dette Qvorum beskikker to Personer at underskrive som Conference-Formand og Skriver *pro tempore* Kaldsbreve for den faste Formand og Skriver, hvilke skal beskikkes, som nævnt er i den anden Artikel, og ligeledes til at handle i deres Fraværelse ved at undertegne andre Kaldsbreve, som nøie angivet i den foregaaende Artikel.

Præsident Joseph Smith *junior* udvælges til Formand, Frederik G. Williams som Skriver, og Sidney Rigdon som Formand *pro tempore* og Oliver Cowdery som Skriver *pro tempore*. Votering af de forskjellige Qvorumer toges efter Orden, og gik eenstemmigen igjennem.

Præsident Joseph Smith *junior* gjorde nogle Bemærkninger over

Resolutionen fremsat for Raadet den 12te Februar. Efterfulgt af Præsident Thomas B. Marsh, som tog en Votering af hans Qvorum for at forvisse sig om de vilde tilbagekalde deres Ændringsforslag af den 13de Februar. Og Ni af de Tolv voterede bekræftende, og Tre, nemlig John F. Boynton, Lyman E. Johnson og Orson Pratt, benægtende. Og det oprindelige Lovforslag af den 12te Februar gik igjennem.

Sluttet med Bøn Kl. 9½.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Fredag den 4de Marts. Bivaanede Skolen som sædvanligt. Kaneføret aftager hurtigen og Vinterens Iislænker synes at give sig under Indflydelsen af den tilbagevendende Varme, og Foraaret med alle dets Yndigheder vil snart aabne sig for os.

Løverdag den 5te. Bivaanede Skolen. Om Eftermiddagen tog det Ild i Tørre-Ovnen, og de savede Materialier blev fornemmelig fortærede. Dette er den femte eller sjette Gang den har brændt i Vinter, saavidt jeg kan huske.

Søndag den 6te. Tilbragte Dagen hjemme i Nydelsen af min Families Selskab omkring den huuslige Arne.

Mandag den 7de. Tilbragte Dagen med at varetage mine Studier.

Om Aftenen mødte jeg med min Klasse i Professor Seixas Værelse og oversatte det 17de Capitel af 1ste Mosebog.

Da Klassen var færdig, blev jeg anmodet om at blive tilligemed de Øvrige af Commiteen for at gjøre Foranstaltninger angaaende Betalingen til Hr. Seixas for hans Underviisning, og at indgaae Overeenskomst med ham for et andet Qvartal. Vi kom ikke tilnoget Bestemt desangaaende. Dog har Hr. Seixas samtykt i at undervise os tre Uger længere, og maaskee et Qvartal, efter at han har holdt en to Ugers Ferie, naar dette Cursus udløber.

Tirsdag den 8de. Bivaanede Skolen og oversatte det Meste af det 22de Capitel i 1ste Mosebog. Da min Klasse var færdig, trak jeg mig tilbage til Trykkeriet og oversatte 10 Vers af 2den Moseb. 3die C., tilligemed den 1ste og 2den Psalme, som er vor næste Lectie.

Onsdag den 9de. Bivaanede Skolen som sædvanligt:

Torsdag den 10de. Besøgte Skolen om Morgenen.

Læste Hebraisk i Trykkeriet om Eftermiddagen.

Gik om Aftenen ned til Professorens Værelse for at blive underviist af ham i Sproget. Paa Grund af Uveiret mødte ikke Klassen.

Fredag den 11te. Mødte med Morgenklassen Kl. 9. Gik ind paa Contoiret Kl. 10, og gjorde en Deling af vor Klasse for privat Studering, til vor større Beqvemmelighed og Fremgang i det Sprog, vi lægger os efter.

Præsidenterne Rigdon, Phelps og Cowdery mødte i Trykkeriet; Ældsterne O. Pratt, Sylvester Smith og Biskop Partridge hos L. Johnson's; Ældsterne Mc Lellin, O. Hyde og William Parrish paa Sletten.

Denne Aften mødte vor Klasse i Hr. Seixas Værelse og tilbragte en Time med vore Studier. Klassen aftakkedes og gik undtagen Skolecommiteen, som blev og gjorde nogle Overeenskomster med Hr. Seixas, at han skulde vedblive længere med os og brin-

ge sin Familie til dette Sted. Dette har været en særdeles Uveirsdag, og det sneer endnu stærkt, og der er god Udsigt til fornyet Kaneføre, hvilket er usædvanligt for dette Land paa denne Aarstid.

Løverdag den 12te. Leiede Heste og Kjøretøi for at gaae til Hudson efter Hr. Seixas Familie og Bohave; ligeledes en Hest og Vogn for ham og Kone. Koldt Veir og smukt Kaneføre. Man underrettede mig idag om, at en Mand, ved Navn Clark, under Indflydelsen af stærke Drikke, var frossen ihjel i Gaar Aftes. O, min Gud! hvor længe skal dette Uhyre, Umaadelighed, finde dets Offere paa Jorden? „Jeg tænker, indtil Jorden er feiet ved den Guds Vrede og Harme, og Christi Rige bliver almindeligt. O kom Herre Jesus! og gjør et forkortet Arbeide i Retfærdighed.“

Ældste Salomon Hancock modtog et Brev fra Missouri, som bragte den smertelige Efterretning om hans Kones Død. Maa Herren velsigne ham og trøste ham i denne Bedrøvelsens Time.

Søndag den 13de. Mødtes med Præsidentskabet og nogle af de Tolv, og raadslog med dem angaaende Flytningen til Zion dette Foraar. Vi samtalede utvungent om Vigtigheden af Zions Forløsning og Nødvendigheden af Præsidentskabets Flytning til det Sted, paa det deres Indflydelse kunde blive virksommere anvendt i at samle de Hellige til det Land; og vi kom tilsidst til den Beslutning at emigrere enten den 15de, eller før den 15de Mai førstkommende, dersom det kjærlige Forsyn begunstiger os og aabner Veien for os.

Mandag den 14de. Bivaanede Skolen som sædvanlig. Professor Seixas vendte tilbage fra Hudson med sin Familie.

Tirsdag den 15de. I Skolen om Formiddagen.

Mødte i Trykkeriet om Eftermiddagen. Modtog og var til Tjeneste for dem, som kom for at besøge mig, og varetog mine huuslige Anliggender.

Mødte om Aftenen i Trykkeriet og fik en Forelæsning over Grammatik.

Onsdag den 16de. Fortsatte mine Studier i det hebraiske Sprog.

Mødte om Aftenen Sangernes Qvorum i Templet. De udførte beundringsværdigt, i Forhold til den Leilighed de havde havt at øve sig.

Torsdag den 17de. I Skolen om Morgenen; om Eftermiddagen paa Contoiret.

Mødtes om Aftenen med Qvorumerne i det vestre Skoleværelse i Herrens Huus for at antage eller forkaste visse Individer, hvis Navne var indgivne, til Ordination. Erastus B. Wightman, Osman M. Duel, Chapman Duncan, Joshua Bosley og Herman Hyde blev antagne og fire forkastede ved Forsamlingens eenstemmige Votum.

Fredag den 18de. Bivaanede Skolen tilligemed Morgenklassen.

Gik Klokken 10 til Skolehuset for at bivaane Begravelsen af Susan Johnson, Datter af Ezekiel Johnson. Hun var et Medlem af de Sidste Dages Helliges Kirke, og forblev stærk i Troen indtil hendes Aand gik ud af Tiden og ind i Evigheden. Maa Gud velsigne og trøste hendes sørgende Forældre, Familie, Beslægtede og Venner. Præsident Rigdon holdt en smuk Tale ved denne Anledning, og der herskede megen Høitidelighed.

Løverdag den 19de. Læste Hebraisk med Morgenklassen. Tilbragte Dagen med at varetage mine huuslige Anliggender og Kirkens Affærer.

Ældsterne Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman Johnson mødtes med Kirkens Præsidentskab, og tilbagekaldte mundtligen alle Indsigelser mod den første Resolution, fremlagt for Qvorumerne af Præsidentskabet den 12te Februar, for Reguleringen af Ordinationer.

Oliver Cowdery,
Conferenceskriver.

Søndag den 20de. Bivaanede Gudstjenesten. Overpræsternes Qvorum holdt korte Foredrag for Forsamlingen paa en meget rørende og indtrængende Maade. Een Person blev døbt under Opholdet mellem Forsamlingerne.

Om Eftermiddagen administreredes Herrens Nadvere, som vi pleier at gjøre paa enhver Sabbat, og Herren velsignede vore Sjæle ved Udgydelsen af sin Aand, og gjorde, at vi frydede os i hans Godhed.

Mandag den 21de. I Skolen om Morgenen. Gik efter sluttet Skole til Trykkeriet og beredte et Antal Kaldsbreve for Ældste, for at sende med Ældste Palmer til Retten i Medina County for at erholde Vielses-Bevillinger, eftersom Retten i dette County ikke vil give os denne Rettighed. Ti Personer blev døbte paa dette Sted.

Tirsdag den 22de. Læste Hebraisk med Morgenklassen. Fem unge Mennesker blev idag optagne i Kirken ved Daab paa dette Sted. Uveir idag, Sneen er næsten en Fod dyb, et usædvanligt Uveir paa denne Aarstid.

Onsdag den 23de. Bivaanede Skolen. En behagelig Dag og smukt Kaneføre. To blev optagne i Kirken ved Daab.

Torsdag den 24de. Bivaanede Skolen som sædvanligt.

Mødte om Aftenen med min Klasse i Trykkeriet, og fik en Forelæsning af Professor Seixas over det hebraiske Sprog. Da vi var færdige, besøgte vi Skoleværelset for at høre Sangchoret synge, hvilket de gjorde beundringsværdigt. Fem til blev optagne i Kirken ved Daab idag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Vi henlede de Helliges Opmærksomhed til følgende Bemærkninger tagne fra „Millennial Star“ for den 31te Januar d. A.

Søger Viisdom.

„*Søger med Flid og lærer hinanden Viisdoms Ord; ja udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro.*“ Pagtens Bog Side 49 § 36.

Ovenstaaende Uddrag fra en Aabenbaring, given af Jesus Christus til de Sidste Dages Helliges Kirke, ønsker vi at lægge paa de Helliges Sind. Fordi Gud efter sin ypperlige Huushold-

ningsmaade altid har udvalgt det for Verden Daarlige til at beskæmme den blot menneskelige Viisdom, er Mange geraadet i den Vildfarelse, at det er ligesom en Dyd at være ulærd. Vi har i Sandhed hørt Nogle af Brødrene næsten rose sig af deres Mangel paa boglige Kundskaber. Dette viser en feil Opfattelse af det sande Princip for Guds Handlemaade med Mennesket. Dog er vi aldeles ikke forundrede over en saadan Feiltagelse, thi det er ofte iagttaget, at, i at rette en Feil, løber Menneskene over til den modsatte Yderlighed.

Paa den ene Side har Verden givet rigelige Beviser paa, at den ikke kan udfinde Gud ved dens Viisdom. Menneskelig Lærdom og Kundskab, uden Hjælp af den Almægtiges Inspiration, har aldeles forfeilet at udvikle et fuldkomment System. Menneskene har bygget Kirker, taget sig selv Præster i Hobetal, mangfoldiggjort Bøger og samlet Skolekundskab, og dog seer vi deres fattige Tilstand, naar de er blottede for Guds Aabenbaringer og den Hellig-Aands Gave.

Paa den anden Side prædikes Evangeliet for de Fattige og Ulærde. Iblandt dem vinder det de fleste Tilhængere, medens de Lærde og Berømte paa Jorden foragter det, eller vender sig bort fra Saliggjørelsens Budskab med Ligegyldighed. Til dette føies den Kjendsgjerning, at Herren stedse har taget dem, som Verden agtede for Intet, til at beskæmme de Mægtige og udføre sine herlige Planer til Menneskenes Forløsning.

Under de stærkeste Indtryk af Samfundets forkastelige Tilstand, naar det er blottet for umiddelbar Aabenbaring, har mange af de Hellige blandet rigtige Slutninger med andre, af en fremmed Natur, udsprungne fra deres egne feilagtige Opfattelser. De har misforstaaet noget den mageløse Viisdom, som lægges for Dagen i Evangeliets Virkninger, og har ikke tilbørlig veiet den Underviisning, som Historien om Guds Handlemaade med Mennesket yder. Som Følge deraf, har de taget den modsatte Yderlighed af den Anskuelse, som hyldes af dem, der foretrækker denne Verdens Viisdom for den Almægtiges Aabenbaringer, og sætter menneskelige Kundskaber istedetfor den Hellig-Aands Inspiration. Vi tilstaaer, at i dette har de Hellige feilet i den rigtige Retning. Thi vi vilde ikke, at de skulde modtage mindre af Aandens Lærdomme end deres Hjerter kan fatte, og deres stærkeste Tro nedkalde fra det Høie. Heller ikke er det ønskeligt, at det mindste Gran af deres Tillid til Gud skulde tabes. Maatte det i Sandhed blive det Modsatte af dette, vi haaber at tilbringe vort Liv i Stræben efter at meddele det Lys, som Natur og Aabenbaring har givet os. Derfor protestere vi paa det Eftertrykkeligste imod ethvert Forsøg paa at sætte Menneskenes Viisdom og Indretninger over den Almægtiges. Ikke desmindre er det en Vildfarelse at have en eensidig Anskuelse.

Vi vil, at de Hellige skal forstaae, at der er to Halve til ethvert Heelt, og at det vil fremstille mange Sider og Synspunkter. Forudsæt, at vi tager en Oversigt fra det høieste Punkt, og be-

skuer de herligste Udsigter, men forbigaaer de øvrige Sider og Egne, saa er det klart, at vort Syn ikke er saa udvidet, som det skulde være. Et fuldkomment System indbefatter begge Yderligheder og alle mellemliggende Grader. Dersom de Hellige tager den ene og Verden den anden, da kommer begge tilkort. Vi indrømmer, at de, som tager det høieste Synspunkt, har Fordelen over dem, som tager det laveste. Men jo vidtstraktere Udsigt, desto mere omfattes af de mellemliggende Ting. For Exempel, vi veed, hvor tvertimod vor Religion det er, at antage det, som er kaldet det Aandelige, og udelade det Timelige eller Livets praktiske Anliggender. I Sandhed, vor Religion lærer os, at for Gud er Alting aandeligt. Endskjøndt det ikke er ønskeligt, at vi heelt og holdent skulde være optagne med dette Livs Affærer, maa vi ikke aldeles udelade dem. Den Almægtiges Viisdom omfatter Alt, hvad Menneskene besidder af Viisdom, og alt det Gode, som findes i Samfundet, indbefattes i Evangeliet. Verdens store Vildfarelse er, at den stiller dens egen Kundskab og erhvervede Talenter høiere, end Himmelens Begavelser og Aabenbaringer. Guds Huusholdning bortkaster dog ikke Noget, som er gavnligt eller skjønt, men den vil anbringe enhver Deel paa sit rette Sted. Evangeliet lærer Mennesket først at „søge Guds Rige og hans Retfærdighed,“ og da skal alle Ting blive tillagte. Intet, som er godt, vil da udelades. Verden sætter Guds Rige og hans Retfærdighed og Viisdom sidst, og deres egne Regjeringer, Talenter og Affærer først. Dette er *deres* Vildfarelse. De Hellige giver de Ting, som er af Gud, Fortrinet. Men dersom de forestiller sig, at det er ret at være saa uvidende som muligt, paa det den Hellig-Aand maa gjøre dem til Viisdoms Mirakler, da gjør ogsaa de en feilagtig Slutning. Dersom de forsømmer at gjøre dem bekjendte med de store Sandheder i Videnskab, Kunst og Livets almindelige Affærer, da vil de ikke ære deres Religion, ei heller besidde det Forraad af Guds Viisdom, som den, der flittigen samler sig en stor Masse af nyttig Kundskab. Herren hjælper dem, som hjælper sig selv; og den Hellig-Aand gives, baade for at vi maa bruge paa en antagelig Maade det, som allerede er i Verden, og for at tilføre vor Forstand nyt Lys. Guds Kundskab omfatter alt det, som Menneskene have opdaget af Naturens store Sandheder, og meget mere, end den Viseste af Menneskeslægten har været istand til at fatte. Al Sandhed tilhører *ham* i Virkeligheden. De Hellige skulde derfor, ved Hjælp af Aanden, stræbe efter en mere udstrakt Kundskab, end den, som Menneskenes uinspirerede Bestræbelser kan opnaae.

Vi har ingen Betænkning i at sige, at naar „*Mormonismen*“ har udført dens Mission, vil de Hellige finde, ved at skue tilbage paa dens Virksomhed, at den vil have samlet et uhyre Forraad af Materialier, som allerede er i Verden. Aarsagen, som den vil give, til vor Beundring, vil være, at det Gode, som vi nu seer i en chaotisk Tilstand, vil da blive ordnet til et fuldkomment System, og alle Ting sat paa de Pladse, hvor de henhører.

Ypperligheden af Guds Handlemaade med Mennesket vil vorde tydeligt for Enhver, som vil beskue den fra et rigtigt Synspunkt. Menneskelig Viisdom kan ikke udfinde Gud, eller sikkre os evig Frelse, eller føre os ind i celestial Herlighed. Derfor var det nødvendigt, at en guddommelig Plan maatte aabenbares. Til de Fattige er Fortrinet givet i Forkyndelsen af Evangeliet; *fordi* de, i deres Hjerters Eenfoldighed, er meest tilbøielige til at modtage det; medens de Store og Lærde, fyldte med Indbildskhed, er ligegyldige for de glade Tidender. De Første venter, saa at sige, at modtage Noget; de Sidste har allerede deres. Den ene Klasse lader sig forme sammenligningsviis let; den anden er mere stiv. Den Mand, som hæves fra det laveste Punkt til den største Ophøielse ved Evangeliets Kraft, er mere villig til at erkjende Skaberens Godhed, end den, som hører Sandheden, efter at han har opnaaet mere Navnkundighed i Verden. I Sandhed, just denne Navnkundighed er i Almindelighed en Anstødssteen, som de Fleste finder uoverstigelig. Af disse Aarsager, og ogsaa derfor „at intet Kjød skal rose sig for ham,“ har Gud valgt det Skrøbelige i denne Verden til at beskæmme det Stærke. Aarsagerne er saa tydelige, at en Skoledreng kan forstaae dem.

At antage, at Gud finder Velbehag i at see sit Folk at være uvidende, eller at staae tilbage for Verden i Erhvervelsen af nyttige og prydende Talenter, vilde være en skammelig Beskyldning imod den guddommelige Viisdom. Istedetfor at det er en Dyd at være ulærd, og mangelfuld i Kundskab, naar man har gunstig Anledning til Uddannelse, er det det Modsatte. Vi veed, at de fattige Hellige ikke altid har gunstig Leilighed til at erholde Underviisning, og at i de første Stadier af Guds Rige, dets Medlemmer ikke har saa let for at erhverve intellectuelle Kundskaber, som de vil have, naar det er videre fremskredet; ikkedestomindre sige vi til alle: vær flittige til at erhverve Kundskaber i Forhold til Eders Omstændigheder. „*Søger med Flid og lærer hinanden Viisdoms Ord; ja udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro.*“

Ovenstaaende Bemærkninger, af vor Præsident i Liverpool, har vi med Glæde indrykket i vor „Stjerne“ til de Helliges Belærelse. Hvor megen gavnlig Kundskab kan vi ikke erhverve os ved Læsning af vor Kirkes Skrifter, skrevne ved Inspirationens Aand. Vi har „Mormons Bog,“ „Pagtens Bog“ og flere andre Skrifter baade paa Dansk og Engelsk, som vil yde os et stort Forraad af Lys og Kundskab, naar vi benytter den Tid, vi har tilovers fra Hverdagslivets Forretninger, til vort Gavn i saa Henseende. Vi vil derved ikke alene gavne os selv, men ogsaa Andre, ved at meddele dem *Kundskab om Guds Værk i de sidste Dage.* Vær derfor utrættelige i at lære og at undervise, og gjør alt Muligt for at udsprede vore Skrifter til vore Medmennesker, at de kan faae Vidnesbyrdet, og at saa mange, som er oprigtige, kan faae Anledning til at annamme Sandheden og blive frigjorte fra Mørkets Magt, og blive istand til at hjælpe til at rulle dette Værk

videre frem over Jorden. Og ligesaa magtpaaliggende, som det er for os som Hellige, selv at blive oplyste for at kunne oplyse Andre, ligesaa magtpaaliggende er det, og *endnu mere*, at vi lever efter vor hellige Religions Forskrifter, og „lader vort Lys saaledes skinne for Menneskene, at de kan see vore gode Gjerninger, og derved bringes til at prise vor Fader, som er i Himlene;“ thi dersom vi forsømmer at efterleve de himmelske Bud, og ved vort Levnet, eller vor Opførsel, forarger vore Medmennesker, da vil vor Prædiken lidet gavne; vi vil vorde Anstødsstene, og istedetfor at vinde Sjæle for Guds Rige, vil vi afskrække dem fra at søge Sandheden, og deres Blod vil klæbe ved vore Klæder paa Regnskabsdagen. Lader os derfor leve som Hellige, og i al vor Omgang, indbyrdes, saavelsom med Verden, vise at vi vil elske og tjene Gud i Aand og i Sandhed.

Raad til Emigranterne.

De Hellige, som bereder sig til at emigrere, gjøres opmærksom paa, at de sørge for, dersom nogen af deres Børn skulde være angrebne af Meslinger, Kriller, Smaakopper eller nogen anden smittende Sygdom, at de faaer den nødvendige Pleie itide, saa at det maa forebygges at nogle af Emigranterne skulde blive tilbageholdte i Liverpool, hvor alle examineres af en Læge førend de tillades at afseile. Vi haaber, at de Voxne elsker Reenlighed saa meget, at de er fri for Udslæt og lignende Hudsygdomme, naar de begiver sig paa Reisen.

Alle disse Ting er nødvendigt at iagttage for de Helliges Velbefindende paa Reisen, og vi anmoder Præstedømmet, hver i deres respektive Virkekredse at paasee Iagttagelsen af disse Raad.

Iligemaade opfordres Emigranterne til i rette Tid at forsyne sig med *Reisepasse til Amerika* fra deres respektive Hjemsteder; thi de, som ikke er bosatte i Kjøbenhavn, kan ikke vente at faae Passe der, om de end har opholdt sig der en liden Tid.

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

(Fortsat fra Pag. 143.)

Et Menneske maa kunne bedømme Aander, førend han kan trække denne djævelske Indflydelse for Lyset, og udfolde den for Verden i hele dens sjælefordærvende, djævelske og skrækkelige Fælhed; thi Intet er skadeligere for Menneskenes Børn, end at være under Indflydelsen af en falsk Aand, og dog tro at have Guds Aand. Tusinder har følt Indflydelsen af en falsk Aands

skrækkelige Magt og fordærvelige Virkninger. Lange Pilegrimsvandringer er bleven foretagne, strænge Bodsøvelser udholdte, og Lidelse, Elendighed og Ødelæggelse har paafulgt; Nationer er bleven rystede, Riger styrtede, Landstrækninger hærjede og Blodsudgydelse, Slagteri og Ødelæggelse er synlige Virkninger af falske Aanders usynlige Indflydelse.

Tyrkerne, Hinduerne, Jøderne, de Christne, Indianerne og i Sandhed alle Nationer er bleven bedragne, narrede og tilføiede Skade formedelst falske Aanders ondskabsfulde Paavirkninger.

Som vi forhen har bemærket, den store Vanskelighed ligger i Uvidenheden om Aandernes Natur, om Lovene, hvorved de er regjerede, og om Tegnene, hvorved de kan kjendes; dersom der udfordres Guds Aand for at kjende de Ting, som er af Gud, saa udfordres der ogsaa samme Aand til at afsløre Djævelens Aand, hvoraf følger som en naturlig Slutning, at medmindre Nogen eller Nogle har en Forbindelse med, eller en Aabenbaring fra Gud, som udfolder for dem Maaden, hvorpaa Aanderne virker, maa de evindeligen forblive uvidende om disse Principer; thi jeg paastaaer, at dersom eet Menneske ikke kan forstaae disse Ting undtagen ved Guds Aand, saa kan heller ikke titusinde; det ligger udenfor Omraadet af den Lærdes Viisdom, den Veltalendes Sprog og den Vældiges Magt. Og vi skal tilsidst komme til den Slutning, hvad vi end monne tænke om Aabenbaring, at uden den kan vi hverken vide eller forstaae noget om Gud eller Djævelen; og hvor uvillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, er det dog klart fra de mangfolge Troesbekjendelser og Forestillinger angaaende denne Gjenstand, at de ikke forstaaer noget af dette Princip, og det er ligesaa klart, at uden en guddommelig Meddelelse, maa de forblive i Uvidenhed. Verden antog altid falske Propheter for sande, og dem, som var sendte af Gud, ansaaes for at være falske Propheter, og derfor dræbtes, stenedes, straffedes og fængsledes de sande Propheter, som maatte skjule sig „i Ørkener, Huler og Fordybninger i Jorden,“ og endskjøndt de var Jordens hæderligste Mænd, udstødtes de fra Samfundet som Gavtyve, medens man opmuntrede, ærede og underholdte Kjeltringer, Gavtyve, Hyklere, Bedragere og de sletteste Mænd.

Et Menneske maa have den Kundskab at bedømme Aander, som vi forhen anførte, for at forstaae disse Ting, og hvorledes skal han erholde denne Gave, dersom der ikke gives nogen Aandens Gaver? Og hvorledes kan disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? „Christus opfoer til Himmelen og gav Menneskene Gaver, og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere.“ Og hvorledes blev Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere og Evangelister valgte? Ved Propheti (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse, — ved en guddommelig Meddelelse og en guddommelig beskikket Ordinance — formedelst Præstedømmet, organiseret efter Guds Orden ifølge guddommelig Beskikkelse. Apostlerne i Gamle-Dage havde dette Præstedømmes Nøgler — Nøglerne til Guds Ri-

ges Hemmeligheder, og var følgelig istand til at oplukke og opklare alle Ting henhørende til Kirkens Regjering, Samfundets Velfærd, Menneskenes tilkommende Bestemmelse, og Aandernes Virken, Kraft og Indflydelse; thi de kunde controllere dem efter Behag, byde dem at vige i Jesu Navn, og aabenbare deres ondskabsfulde og hemmelige Foretagender, naar de søgte at føre Menigheden bag Lyset under Religionens Maske, og kæmpe imod Kirkens Velfæld og Sandhedens Udspredelse. Vi læser, at Disciplene uddrev „Djævle i Jesu Navn,“ og da en Qvinde, som besad en Spaadomsaand, raabte efter Paulus og Silas: „Disse ere den høieste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjørelsens Vei,“ opdagede de Aanden, og omendskjøndt hun talede til deres Gunst, bød Paulus Aanden at fare ud af hende, og frigjorte sig saaledes for den Beskæmmelse, som ellers maaskee vilde have rammet dem, idet Folk vilde have troet, at de stod i Forbindelse med hende i Udførelsen af hendes utilladelige Principer, som sikkerligen vilde være bleven lagt dem til Last, dersom de ikke havde irettesat den onde Aand.

En lignende Magt existerede i Præstedømmet i forskjellige Tidsaldere. Moses kunde opdage Troldkarlenes Magt og vise, at han var Guds Tjener; han vidste, da han var paa Bjerget (formedelst Aabenbaring), at Israel havde indladt sig paa Afguderi; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abirams Synd, afsløre Hexeqvinders og Troldmænds Fremgangsmaade, og udfinde Herrens sande Propheter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, som havde stjaalet Guldtungen og den babyloniske Kaabe. Michæas kunde udfinde den falske Aand, som inspirerede firehundrede Propheter, og dersom hans Raad var bleven fulgt, vilde mange Liv være bleven sparede. 2. Krøn. 18. Elias, Elisa, Esaias, Jeremias, Ezechiel, og flere andre Propheter besad denne Magt. Vor Frelser, Apostlerne, og endog Kirkens Medlemmer var begavede med denne Gave; thi Paulus siger 1 Corinth. 12, 7—12: „Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi Een gives Viisdomstale formedelst Aanden; en Anden Kundskabstale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden *at bedømme Aander*; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil.“ Alt dette udgik fra den samme Guds Aand, og var Guds Gaver. Den ephesiske Menighed var istand til ved dette Princip „at prøve dem, som sagde sig at være Apostler, og vare det ikke, og befandtes at være Løgnere.“ Aabenb. 2, 2.

(Fortsættes).

Zion.

Mel. Arien „Minie."

O, Du Zion i Vest! hvor den himmelske Fest
Nu beredes for Fattig og Riig,
Hvor man tjene kan Gud, og adlyde hans Bud;
O! jeg længes at komme til Dig.
O Zion, Guds Zion!
Fjernt hen i Vest;
Til dit Klippehjem fast, snart jeg drager med Hast;
Thi min Længsel er henvendt til Dig.

Skjøndt de Vise paa Jord, som foragter Guds Ord,
Lader haant om det Budskab Du bær,
Og de Stolte, de lee; og de Onde med Spee
Dig omtale; dog os er Du kjær
O Zion, Guds Zion,
Fjernt hen i Vest!
Skjøndt Du nødtes at flye, hen til „Kamrenes" Ly,
Dog med Glæde vi samle os der.

Hen til Bjergenes Skjød, Gud at drage os bød
For at voxe fra Liden til Stor;
Og Propheten har sagt: snart skal Guld og al Pragt
Smykke Stedet, hvor Hellige boer.
O Zion, Guds Zion!
Fjernt hen i Vest.
Der dit Tempel skal staae, og riig Prydelse faae;
Og din Herlighed skal vorde stor.

C. W.

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Thomsen . . . . 40 Rd. - Mk. - Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.